

No 5

Anul I iv
Decembrie 1932

VLĂSTARUL

REVISTĂ DE FOLKLOR ȘI ARTĂ POPORANĂ
— COJOCNA ȘI JUR —

60 Lei pe an, joacă-nentior.
Abonamentul: 80 Lei pe an, pentru ceilalți.

Redactor-responsabil:
Dr. ION BOSICA, medic.

Intenșator:
VASILE MOLDOVANU, înv.

PRIMI-COLABORATORI:

Gh. Suciu, profesor înv.

B. Chifor, învățător.

M. Suciu, învățătoare.

COLABORATORI:

Ghe. Șielovanu.

V. G. G. înv.

M. Checișes, înv.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Cuprinsul:

1. Dr. Ion Bosica: „Către ceilalți”
2. M. Suciu, înv.: „Superstițiile” din Cojocna
3. G. Suciu : „4 Decembrie 1918.”
4. M. Suciu, înv.: „Sîrîgături” din Cojocna
5. V. Moldovanu: „Orfanii, poveste.” urmare
și sfîrșit.—

Către cetitori !

Țin să aduc la cunoștința iubitorilor noștrii cetitori, că vom face o ușoară abatere de la scopul nostru inițial, de a aduna folklorul numai din partea vestică a Câmpiei transilvănene și anume: Sosindu-ne articole de folklor și din alte părți ale țării, nu putem, ca să nu luăm în seamă dorința celor, cari ne-au trimis aceste articole și să nu le dăm curs în revista noastră. Din contra, eu văd acest lucru cu bucurie, căci astfel vom putea

Cred, că sunt în asentimentul Dn. al tuturora, când publicăm folklor și din alte părți ale țării.

Rog însă pe acei, cari trimit acest folklor, să se mărginească numai la adunarea strict științifică a lui, căci articolele de sentimentalism pur personal al trimitătorului nu le putem publica, necorespunzând scopului nostru științific.

Apelez la iubirii noștrii cetitori, ca să primească cu bunăvoință aceste articole, căci din ele vor putea face o paralelă cu folklorul Câmpiei, observând unitatea de simțiri, ce există între sufletele țărănilor noștri de pretutindenea.

Dr. Im. Bosica.

Superstitiile.

(urmare)

Garda a rușinat-o în fel și chip, amintând-o, că o va face de răsul lumii, spunând-o satului întreg. Ea l-a rugat în genunchi să n-o spună la nimeni, că va face, ca să-i dea și lui vacile lapte mult. El, din lăcomie, s'a învoit la aceasta. Din aceea zi atâta lapte a avut, încât nu mai știa, ce să facă cu el.

Acestor oameni - strigoi, li-se pune în gură o căciulie (bulb) de usturoi, când mor, ca să nu se mai întoarcă pe la casele lor după moarte, întorcându-i la față în jos în sicriu. Li-se mai înfige în inimă și un piron înroșit în foc. Se zice, că atunci, când li-se înfige pironul, scot un sbierăt, dese cutremură casa, încât cel care face această operație, trebuie să dispună de un curaj foarte mare. Afară de aceasta l-se mai pune și un bon în gură, ca să aibe de uamă în vâzduhuri și să nu se mai întoarcă înapoi.

Mai este și credința în "pricolici". Aceștia, cică ar fi oamenii lunatici. Ei se transformă în câni mari, negri - când vine luna lor - semănând la față cu omul. Dacă se întâlnește cineva pe drum cu un astfel de pricolici, acesta îl sfășie, dacă nu se poate apăra. Dacă însă se

Intâmplă, ca pricoliciul să fie rănit puțin și să-
 curgă sânge, atunci îndată se prefăce iarăși în
 om. Se spune, că o femeie din Cojocna, s'a căsă-
 torit cu un om, care se făcea pricoliciu. Au trăit
 mulți ani împreună, ducând o căsnicie fericită,
 fără ca ea să știe de schimbarea lui. Vedea numai,
 că din când în când el avea pe față sgârșieturi.
 Credea însă, că și-le va fi făcut numai în mod
 întâmplător.

Ducându-se într'o zi să adune fân într'o
 poiană din pădurea "Cadardeu" și fiind foarte
 cald, li-s'a făcut sete. Bărbatul zise către femeie:

— Măi, muiere! **Țu** mă duc să aduc niște
 apă dela "ștor" (un izvor, ce se găsește lângă
 pădure).

— Bine bărbate — răspunse femeea.

Și omul plecă după apă.

Așteptă femeea cât așteptă, dar o-
 mul nu mai venea. J-se lipise limba de cerul
 gurii bieteii femei, dar omul tot nu mai venea.

Odată, văzu numai, că vine un câine mare,
 negru, către ea. Incepu o tremura de frică și pă-
 nă să ridice furca, să se apere, cânele — care era
 bărbatu-său — și sări la ea, sfâșii ndu-i sor-
 tul dela brâu.

Femeea, văzându-se încolțită de câine,
 prinse un curaj inexplicabil și ridicând furca

li infipse coltii în spatele cânelui. Cânele a lăsat-o într-o clipă și a luat-o la fugă. Ea, încă tremurând de frică, vede, că bărbatul-său se întoarce dela apă. Se certă cu el, de ce a întârziat așa de mult, lăsându-o singură și îi istorisi întâmplarea cu cânele. El începu să cădea de frica ei. Cum cădea, ea observă resturi de carne din sortul ei printre dinții lui, căci el nu avuse grijă, ca să și-i curățească. Ea s'a speriat foarte rău, a lăsat furca jos și i-a spus:

— Cum ? ... Tu erai cânele acela, care era să mă sfâșie ?! ... Ho să vezi tu esti pericolos ! De ce nu mi-ai spus nimic de-atâta amar de vreme, de când trăiesc cu tine ? Pământul e sângeros, căci eu nu mai stau culine !

Și din aceea clipă, ea l-a lăsat și nu a mai vietuit cu el.

Cojocenenii mai au o credință deosebită care îi sîi „capcâni”. Aștia, cîcă ar fi un popor, care nevrînd să aibe legături cu alte popoare, și-au înconjurat tota cu un zid foarte înalt. Buzat așa neștiuti de nimeni, pînă cînd într-o bună zi au fost descoperiți. Fata lor, semănînd cu a cânelui, au fost porecliti „capcâni”.

Și, de ciudă, că au fost descoperiți, au început să roada zidul cu dinții.

Cojocenenii zic, că atunci cînd Paștile vor cădea în luna Mai, capcâni vor termina de

ros zidul și vor năvăli în celelalte țări, mân-
când oameni. Acest popor, desigur că este po-
porul chinez, căci ei își au țara încon-
jurată cu zid.

Mai sunt credințe în o multime de lea-
cuni băbești. Sunt multe babe foarte măștere în
artă de lecuiri și știu apoi de bine să dascălească
pe cei bolnavi, în cât acestea au o oroadă fa-
ță de medicii și le cercetează numai pe ele.

Așa, când se îmbolnăvește cineva, se duce
la câte o babă, ca să-i dascălească și să-i dea lea-
cuni de ale ei. Leacurile acestea însă, desigur,
că nu le aduc nici o vindecare, ba adeseori sunt
chiar văturoase.

BCU Cluj Central University Library Cluj

Cojocnenii, și mai ales femeile, fin o mul-
țime de sărbători, nerecunoscute de Biserica, cum
sunt următoarele: Apa Foca, Mirina și vinerile
înainte de sărbători.

Se spune, că cine face pâine în aceste zi-
le, n-o mai poate scoate din cuptor, căci aluatul
pânilor confluează și se face tot o pâine, încât
trebuie să o taie cu sapa și nu e bună pentru
oameni, ci trebuie dată cânilor.

Așa își pierd oamenii vremea cu aceste
sărbători băbești, neglijându-și unele treburi gos-
podărești, foarte importante. Din cauza acestor
sărbători, își lasă fanul neadunat, grâul neseccat,

rufele nespălate, pâinea necoaptă. Este foarte greu de combătut aceste credințe, căci ele au prins rădăcini foarte adânci în sufletul poporului. Numai prin lumina școlii vom putea face să dispară spre binele generațiilor de mâine.

Mai este și credința în „milostive”. Acestea sunt niște zăne sburătoare, cari apar pe la miezul nopții, cântând prin văzduh. Ele sunt înzestrate cu puteri supra-naturale, putând să facă bine sau rău oamenilor.

Se zice, că odată un om din Cojocna, s'a dus la Juc (comună în apropierea Cojocnei), la moară, să macine aceste bucate. Fiind mult măcinis la moară, l-a apucat noaptea pe drum, când se întorcea spre casă. Cum venea pe drum, aude odată o muzică așa de frumoasă, de parcă ziceau toate băștile — (tăra furtele) din lume, fiind acompaniată de un cor de voci femeesti. Omul opri vitele în loc, ascultă cât ascultă, și apoi zise:

— Spori-u'ar Dumnezeu glasul și cântecul, femei minunate!

Ele i-au răspuns:

— Sporească-ti-se făina'n saci, omule!
— și apoi disparură. Omul își văzu de drum și ajunsese în pace acasă. Goli făina în hambar, iar femeea începu să coacă pâine din această făină. Cu vremea, băgă de seamă, că

făina din hambar nu mai scădea, ci rămânea tot tot atâta cât adusese omul dela moară. Și vreme de șapte ani, femeea a putut coace pâine din această făină. Văzând că făina nu se mai găta, s'a gândit că nu poate fi lucru curat la mijloc. Și luă într'o zi la răspundere pe bărbatu-său:

— Măi bărbate, ce lucru e acesta, că făina din hambar nu se mai găta și noi de șapte ani de zile nu mai ducem grâu la măcinat? ...

Bărbatul, la început, nu a voit să-i spună, dar când ea l-a amenințat, că n'o să mai mănânce pâine și sare tu el dintr'un blid, el s'a înduplecat și i-a descoperit taina. În aceea clipă făina din hambar a dispărut. Omul s'a căsit mult, că i-a descoperit femeii taina, dar s'a trezit prea târziu.

Locuitorii acestei comune spun, că în vremurile dedemult, înaintea acestor generații de oameni, trăiau pe aceste plaiuri, oște oameni foarte voinici și grozavi de înalți, numiți „Urieși”. Ei împrumutau dela vecini, lucrurile ce le lipseau. Vecinii lor, cică erau locuitorii orașului Cluj. Dacă aveau trebuință de ureo sită, ca să-și cearnă făina, făceau trei pași până la Cluj și și-o împrumutau.

Într'o primăvară un astfel de „urieș”

eră la plug cu fata lui pe partea de hotar, ce azi se cheama „catolintău”. Aceasta, ducându-se să aducă niște apă tată-său dela „buduroi” (o fântână cu toboșele din gard de nucie), a văzut acolo un om din generația celor de astăzi, care ara și el cu un plug cu doi boi. A prins-o mirare, la vederea acestui fel de oameni, căci ea nu mai văzuse un astfel de viu de ființe.

A luat apă din buduroi și pe om l-a luat în soț cu plug și cu boi cu tot și s-a dus să i-l arate și tată-său. Când ajunsese, desfaceu soțul și zise :

— Uite tată, ce vierme scurmă pământul!...

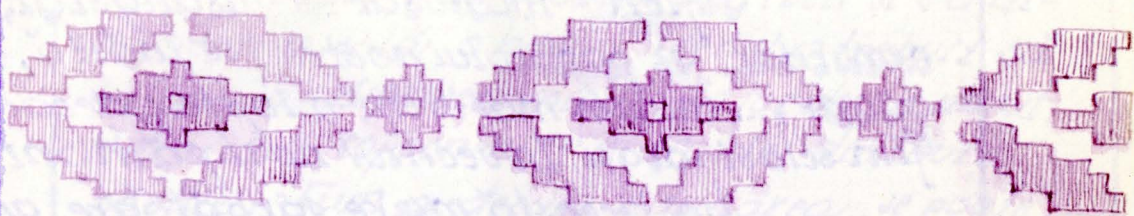
BCU Cluj / Central University Library Cluj

Urlesul stătu gânditor o bucată de vreme, minunându-se de ființa aceea „mică”, ce venăna cu el și care se îndelălăiește, cu și el, cu gratul. Zise apoi :

— Iasă-l draga taie-și, că acest fel de oameni va moșteni pământul după noi.

Fata urlesului îl așeză în băgare de seamă pe pământ, ca să nu i se întâmple ceva rău și „viermele” plecă să-și „scurme” pământul. De multe ori se întâmplă, că locuitorii Cojonei când sapă lut sau piatră, găsesc diferite cioburi de lut, cari nu seamănă cu cele din țilele noastre. Ci cred, că sunt de-ale „urlesilor”.

Maria Suciu, 1900.

1 Decembrie 1918

Zimare și sfântă în care s'a cutremurat Alba-Iulia — vechea cetate a lui Mihai-Vodă —, căci pentru întâia dată se adunară adevărații reprezentanți ai unui popor strălucit (Centralunivers, Lăcar și roșescă, ulonul leberu lor), vorbii, pornit din suflet și din inimă, după o mie de ani de dureri, de suferințe și de jertfe cumplite.

Toate suferințele de veacuri, toate gândurile, toate eforturile și jertfele românilor, de o mie de ani încoace, au năruit spre această zi de dreptate și de desrobire. Ea a sosit.

Ni-se părea atunci, că s'a săvârșit o minune, ni-se părea, că din înălțimea văzduhurilor s'a rostit glasul unui arhanghel, ca otrămbită înfricoșată a „Dreptății” veșnice și nestrămutate.

16

Sufletul încolusat și suferințos, se
demonstrează, al poporului nostru, se înalță, și
gândește: „... murim mai bine în luptă, decât să
fim sclavi iarăși, în vechiul nostru pământ”...

La această mare sărbătoare, am
luat parte și noi cojocnenii. Totă ce se află
însemnat în condica parohială ortodoxă,
despre această zi:

„Cu odăncă și sărbătorească emo-
țiune a plecat din comuna noastră spre ce-
tatea lui Mihai-Bodă: George Suciu, pa-
roh ort. rom., Dr. Iuliu Hatieganu, medic,
Ioan Hatieganu, profesor, Simion Ha-
tieganu, Harie Nemes, Vasile Ciplea lui
Ioan, Ioan Popăceanu, Eugen Hatiega-
nu și Antonie Nemes, studenți și plugarii
Ioan Chifor, Vasilica Metea, Ilie Rășinar,
Dumitru Techete-Răduț.”

„Ne-am-urcat la gara „Căru”, pe
trenul separat, care a dus pe români la
Alba-Julia. Garda noastră din Cojocna
a asigurat tunelele și calea ferată din
hotarul comunei noastre, producând încă-
lătorii trenului mare în suflătură. La gara
„Băracă”, gardistii, împreună cu mult
popor, au asteptat trenul cu muzică și cu
cântări naționale.

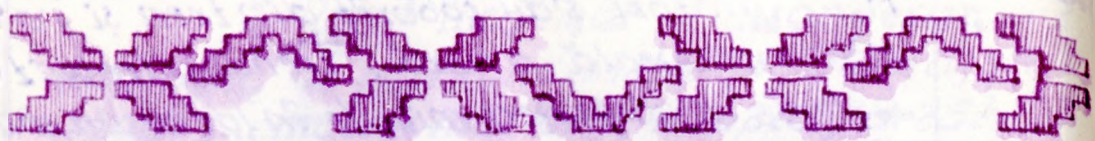
multe călători s'au coborât din tren și s'au în-
cisit la repezeală o horă. Trenul a trebuit să
aștepte douăsprezece minute în loc de un minut.
Timp pentru „cojocnenii” gratulări din toate
părțile. Cum a decurs odunarea, se poate
și din alte izvăre.

Noi, cojocnenii, ne-am reîntors, pli-
ni de însuflețire, sănătoși și în pace, Du-
minică noaptea la două ore... Atunci,
noaptea, s'au tras clopotele la ambele bi-
serici și la școala gr. ort.; între biserică
s'au cântat imnul „Destăpă-te Române”,
s'au tras două rânduri de gardiștilor,
dând astfel de știre poporului, că la Alba-
Julia, s'au hotărât unirea tuturor româ-
nilor în „România-Mare”!

Cojocna, la 20. XI. 1939.

George Suciu.
paron.

Strigături din Cojocna.

Line joacă țarina,
 Multă gură a căpăta
 Și bătaie platăta.
 De m'ar bote pân' în sară
 Jo țarina o joc țară,
 Că s'asară m'au bătut,
 Ciam oesut cu mândra mult,
 La fântâna de băut.

Ardeleana ști juca,
 Pita n'o ști frământa,
 Pălopută n'o ști pune,
 De nu a lega c'o fune,
 C'o funie de rogoz
 Să nu pice pita jos,
 C'o funie de mătase
 Impletită n'ciner și sare,
 Să stea pita pălopută.
 Dar de pita n'ar fi bai,
 Nu ști face nici mălai,

Da de mălai morfihibă
 Nu ști face mămăligă,
 Numai mămăligă rece
 Cu locană de berbec.

Mândră floare în noroc
 Nu răsare în tot locu,
 Ci răsare lângă vale,
 Cu noroc îi cine-o are.

Tetele, care-s murețe,
 Nu se tin cu cerobete,
 Ci se tin cu miez de nucă,
 Ca din sat să nu se ducă.

Nu stă masa într'un picior,
 Nici lumea dintr'un ficioar.
 Masa stă în potru piciorilor,
 Bodea după miele moare.

BCU Cluj Central University Library Cluj

Lă fântână la izvor
 Se întâlnește dor cu dor
 Și fac legea fetelor.
 Legea fetei și fântână
 Prinde-o'n brațe și-o sărută
 Și n'o lăsa să se ducă.

Mândrul tă moară'n vânt,
 Unde macină argint,
 Nevestele gura-și vânt,
 Fetele nu'nchep la rând.
 Eu acolo duc-m'oi
 Molomeșter face-m'oi
 Rând la fete face-le-oi
 La neveste mai napoi.

La toți le-o cântăteu,
 Numai mie grauru,
 Să mă duc să-mi las sânu.
 La toți le-o cântăz mierla,
 Numai mie pupăza,
 Să mă duc să-mi las țara.

Bine-i stă mândrii gătoată
 Tot cu haine de la suțră,
 Dar mai bine i-or sedea,
 Să-i și făcută ea.

Foicică de pă răț
 Pentru ce te-ai vestejit?
 Că uremea nu-ți-o venit?...
 Da cum nu m'oi vesteji,
 Câte fori-s p'angă mine
 Nice una nu-mi urea bine,
 Jară heli de mai departe
 Mie toate-mi țoagă moarte.

Spune-i mândră marelă-ia
 Să'ngrădească ulita,
 Tot cu lin și cu pelin,
 Noi să nu ne întâlnim,
 Numai dumii mângâna la țară,
 Marteia p'ân țară țărquind,
 Mercuria napoi venind,
 Și seara în seșitoare,
 Binesii după înărătoare,
 Sâmbilă seara odată,
 Duminică ziua toată.

Poate și mândra fătoară
 Podu-i țese, podu-i țoară,
 Cămasă din brău în sus
 Făcută-i pă cucuruz,
 Cămasă din brău în jos
 Făcută-i pă grâu în jos.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Astăzi voră am vărat,
 Cu oile la Suat,
 Am iubit o Suoteană
 Lia trup ca și o cătănă,
 Lia obraz picuri de sânge,
 Când o văd inima-mi plânge,
 Când prind a o sărută,
 Nu mă mai pot sătura.

Am o mândră cu soț truce
 Și la lucru n-o pot duce:
 Dimineata-i rouă mare
 Și se udată pe picioare
 Când îi soarele i-amează
 Se negrește pe obraz,
 Da când îi pe la ojină
 O mușca tânturi demonă.

Fiseoră om fost la fete,
 Duminereu sf. ne țerte
 Si-atâta u-am sărutat,
 Jo pă vatră ea pă put,
 Si-atâta u-am drăgălit,
 Jo pă vatră ea dormind.
 Mă dusei Vinerea în țarg,

Să văd boii, cum se vând,
 Bacile cum să plătesc,
 Mândrile cum să iubesc.
 Hățui și pă mândra mea
 În brațele altuia,
 Când în brate o strângea
 Trișurile mă prindea
 Și apoi când o sărută
 Mai tare mă scutura.

Câte fete-s tojocnene,
 Toates negre la sprâncene,
 Numai una din semic
 Nare sprâncene de loc
 Săruta-u-as și nu pot.

Cine joacă și nu străgă
 Face-i-s'ar gura strâmbă,
 Cine străgă și nu joacă
 Face-i-s'ar gura tovică.

Dragu-mi-i cu cine joc,
 Că miroase bucuroc,
 Da cu cine mă învârtesc,
 Miroasă a lemn domnesc.

Măi bătăită Tuonaș
 Eu cu tine duc-m'as
 Trin țarină pe nimaș,
 Nu ne-ar trebui nănaș,
 Nici popă să ne cunune,
 Numai noi cu vorbe bune.

Hai mândră se ne iubim,
 C'umândoi ne potrivim
 Și la ochi și la sprâncene,
 Ca doi pușori la pene
 Și la mers și la umblat,
 Ca doi porumbi la sburoț
 Da tu bade-asa-i gândit,
 Că io-s floare de părăt
 Și tie de ciufuțit,
 Da io-s floarea florilor
 Drăguț a ficiorilor.

Mărut roșu, pădureț,
 Mân'dru-i badea simăret,
 Da nimica nu-i a lui,
 Numai pleasna sbiciului
 Și coada oticului,
 Numai pleasna și coada
 Și jocu dumineco.

Măi bătăită nufii prost,
 Că de tine nu mi-o fost
 Numai t-am oflat sirea,
 Să vad' dragă-ti-s ori ba,
 Dragă-ti-s, ca sufletu,
 Dela mine-ti ia gându,
 Dragă-ti-s ca inima,
 Dela mine-ti ia sirea!

Negru-i badea și urât,
 Ca bivoliu'n continit,
 Negru-i badea cu lutu
 Da mi-i drag cu sufletu,
 Negru-i badea cu țina,
 Da mi-i drag cu inima.

Pân' ce-s negru, nu-s țagan,
 Că-s copil de Ardelean.
 Pân' ce-s negru, nu-s urât,
 Ci-s numai bun de iubit

La nuntă.

U-iu-iu, căși io viu
 Pân'ce m'am surlat țorțiu,
 Num'o țăr' am țabăjit,
 Până ce m'am ruminat

Si si dracu cum mamuns, Nanasule om ales,
Ca pa frunte nu mi-o ajuns. Cunosti-ma de unde-s?

Frunta verde de sacfu,
Foteti-mi loc, ca io viu,
Cu gaina ca focu,
Sa o duc la nanașu,
Cu gaina ca para,
Sa o duc la nanașu.

Ja nanașe gaina,
Ja ia, ia, da mi-i oi da,
Ca-u-oi da nanașului,
Ca nanașu tot in chira,
Si-i cu gandu la gaina.

To-s nevasta dela tară
Si am venit pa cheltuiola,
Da io cat am cheltuit
Dumneata ai de platit.
Asta-i cuta, nu-i gaina,
Tot o'ingras de-o saptamana
Mi-am pradat mancaru multa
Si mo poci da for de-o sută.

Maria Suciu.

inv.

BCC Cluj / Central University Library Cluj

— urmare —

Orfanii.

(poveste)

Boierul indragi brazii si puse sa-i ingrijeasca. Ei cresteau pe ei ce trecea si se faceau din ce in ce mai frumoși. Boierul se oprea dese ori in fata lor si privea la ei ceanuri intregi. De multe ori baga de seama, ca brazii isi aplecau crengele unul spre altul si si sopteau parca ceva in grai omenesc. Atat de mult ii indragise boierul, incat nu i-or fi taiat pentru nimic in lume.

Deia o vreme observa i doamna, că brazi
În p a-și vorbi cu grai omeneș și înțeleș îndulă,
că ai d-și brazi nu sunt decât cei doi copii ororăți
și în ropă și îngunoiul caltor. Nu dădu pare bole-
rului, până ce nu tăie brazi. Făcui din ei două
patură, unui pentru ea și unul pentru boier. Paturile
au fost lucrăte cu multă măiestrie de măiestri ves-
tizi și au fost așezate în odăia de dormit, în lo-
cul celor vechi.

Nu trecu mult timp și doamna, care nu
prea dormea noaptea de grijile ce le avea pe
cap, auti, că cele două patură vorbeau între ele,
ba, ce-l mai mult, într-o noapte de lună chiar, că
patul în care dormea ea și care nu eră, decât fe-
tă, se plânga frătorului ei, adică patului
în care dormea boierul, că doamna cea rea,
greu o mai apasă, încât dechă o mai poate
ține. Băiatul spunea din contra, că boierul
— tatăl lor, cum îi țicau în vremuri mai
bune — este foarte ușor și-l ține cu plăcere.

Doamna auzind vorbele acestea, se
îngroși, mai ales de teamă, să nu se audă
cumva și boierul. Nu tăbovi mult cu gândul,
ci stăru din nou pe lângă boier, să ardă
paturile, că nu se mai poate odihni în ele.
Paturile erau foarte frumoase cu lemnul
minunat, așa că boierului nu-i prea venea.

să le ardă, mai ales, că el se odihnea foarte bine în noul pot al său. Şi apoi el nu cunoştea pricina pentru care doamna voia să le ardă.

Dar doamna atâtea l-a tot cicălit, încât o la o vreme n-a mai avut încotro şi i-a făcut se vede. Doamna porunci îndată slugilor, ca să toale puturile şi să le arunce pe foc. Le mai porunci, de data asta foarte aspru, să aibă grijă, ca nu umbla vre-o scântee să iere pe gura hornului, căci se temea, ca să nu se nască ceva din aceea scântee.

Credea doamna, că astfel se va putea scăpa de copiii, cari îi făceau atâtea zile grele şi nopţi nedormite. Dar cu toată paza grea, două scântee totuşi au scăpat pe gura hornului, fără să fie observate şi s'au aşezat pe iarba grădinii.

A doua zi dimineaţa, mare i-a fost mirarea boierului, când slugile i-au adus din grădină doi miei cu lână de aur, care scilipea în bătaia soarelui casa de țare, de-ți lua vederile. Boierul nu mai putea de bucurie și dădă poruncă, ca să fie îngrijiti, cât se poate mai bine. I-a îndrăgii pe dată și nu i-ar fi dat pe nici-o auzie din lume.

Doamna, când i-a văzut, a amestit de neață, căci știu îndată, că ei doi miei,

Eu sunt, decât afuritul de copii, cari de bună seamă s'au prefăcut din două scântei, ce vor fi scăpat pe horn.

— Ah, afurizitele astea de slugi! Am să le omor — se necăjea ea în sineca ei, dar mo-vea încotro. Se gârdeia din greu, cum s'ar pu-tea scăpa de cei doi miei, însă cum era mult mai greu, căci erau din cele afură de iubite de omier.

Se aproptau Paștile și după o-arecui trebuiau să taie și miei. Boiereasa, nici una, nici alta, stetea de capul boierului să-tale pe cei doi miei cu lăncă de aur. Acestia îi plăceau ei și pace. Boierul în ră-mă nu voia să audă de așa lucru. Boiereasa de necaz, că-ți bolnavă la pat și nu dorea altceva, decât carne din cei doi miei cu lăncă de aur. Boierul — om moule de inimă — văzându-și pe moule doamna — veni bine, că se prefăcea că-si dă sfârșitul — își călcă pe suflet și se îndu-plecă să taie miei. Doamna, cum auzi a-cesta, se și făcu îndată sănătoasă și dăduse ea ordine slugilor cum să fie curățiti și pre-gătiți miei.

A trimis slugnicile să spele carnea la răci și le-a poruncit foarte aspru, să boze bine de

seamă, nu cumva să scape vre-o bucată de carne în rău, căci unde se dau ptecurile, acolo le vor sta căpetele.

Înfricoșate așa de greu de boala rească, boatele femeii, au grijă cum au putut, dar cu toată grija una din ele lătuși scăpă obucată de carne. Căci lătuși începu să se certe cu ea, amenințându-o, că o va pări și va fi voi de capul ei. Dar când se ciorovăiau, scăpă și celalaltă o bucată de carne. Băzându-se astfel amândouă vinovate, sau împăcat și stau sejur, să nu spună nimic doamnei de cele întâmplate.

S-au ospătat de sărbători cu carnea, celor doi miei, dar boala morcea și nu mănca, căci îi era inima grea după miei. Doamna se simțea grozav de mulțumită, că a scăpat în sfârșit de spurcătii de copii, cum le ținea ea.....

Au țărut de atunci câțiva ani la str.

Doamna nu mai avea nici-o grijă. Nu se mai temea, că se vor mai întoarce bieții copii. În anul acesta din urmă, doamna, se simțea foarte fericită, mai ales, că țarina boțului dăduse un rod foarte bogat. Aușeră porumb foarte mult. Veneră lucrătorii de pe cântă moșta la desfăcut. Seara eră mare veselie printre ei. Se puseră la povești și la ghicitori.

Într-o seară, abobă le aduse vedea, că a văzut pe matusă
câului, doi copii, un băiețel și o fetiță, cuprinsul de oare, jucându-
se în prundiul apei. Băiețelul, curioș de acest lucru, a dat poruncă,
să i-se aducă cei doi copii în seara următoare, căci ar dori
să-i vadă. În seara următoare, bobă aduse copiii. Se mi-
rară toți de frumusețea și de inteligența lor, căci erau foarte
deștepti.

Boiereasa nu și mai aducea aminte de cele pe-
trecute acum șase săptămâni și era pe a face femeia că să
se mai gândescă la incidentul acela uitat, însă nu
mai recunoștea pe cei doi copii, căci îi dăduseră și ei foarte
dragi nume.

Acolo la defăcătul poruncii, frații spuneau că
o poveste sau veșnică și că ei erau băieții și sora. Avenise
târziu și lor rândul. Fetița începu să povestească. Povestea
ce-o spunea, nu era alta, decât povestea străii lor. Făcând ce
povestea, boiereasa îi umplea ochii și îi obrăzi soșii de ne-
pută să se: „un băiețel și o fetiță, zău fetița nu mai spui.”
Dar băiețelul de colț: „spune fetița, spune!”

Când sfârși fetița cu povestea, băiețelul nu mai stăz
mult pe gânduri, ca aduce șapte cai iuți și legând pe boie-
reasă de cozile lor și a expartat-o șapte sate în șir, până
și-a dat sfârșitul. Copiii au rămas moștenitori ai bo-
iereșului și după moartea lui au rămas în pace și sănătate și de
nu vor fi murii, vor fi trăind și o-

— sfârșit —

Adunată de: Basile Moldovanu, Iași

Posta redactiei.

Dl. B. J. Corpadea. Articolul Dv. nu-l putem publica. Publicăm numai culegeri folkloristice sau studii asupra folklorului, ori alt material, ce-ar putea ocupa coloanele unei monografii.

Dl. Dăneș. - Roman. Idem. Așteptăm articolele Dv. de folklor promise.

Dl. Șicloveanu. - Roman. - Articolul „Păreri nostalgice” nu-l putem publica, fiind numai de ordin sentimental pur personal. Celălalt articol îl vom publica, începând cu Nr. 6. Vom satisface și cerințele cerere a Dv. Hai multumim pentru cele scrise.

Ds. Suciu. - Articolul „Legenda Havașului” va apare în numărul viitor.

Abonamente plătite:

1. Victor Uoșar, prof. penz. Sibiu, Lei 80.-
2. Romul Bondor, preot-inu. Funiu, Lei 60.-

Anunt,

Rugăm stăruitor, pe toți aceia, cari primesc modesta noastră revistă și încă nu și-au achitat abonamentul, să si-l achite. Existența revistei e legată de achitarea acestor abonamente, căci nu dispune de alte fonduri. Pe cei, cari nu ne-au restituit încă revizla, îi considerăm ca abonați.

Redacția.